

அவன் அம்மாவும் மாமியாரும் பேசிக் கொண்டிருந்தது என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள ஆவல் இருந்தாலும் தானாகவே வெளிவரும் என்று காத்திருந்தான். மாமியார் வந்துபோன இரண்டாம் நாள் இரவு தொண்டுப்பட்டிக்கு அம்மா வந்தாள். அவன் சின்னப்பையனாக இருந்த போதிலிருந்து கடும் உழைப்பில் அவனை வளர்த்தவன். நான்கு ஏக்கர் நிலத்திலும் பயிர் பண்ணிக் கொண்டும் ஆடுமாடுகளை வைத்துக்கொண்டும் தனி ஒருத்தி பண்ணயம் நடத்துவது சாதாரணக் காரியமல்ல. அவளோடு சேர்ந்து எல்லா வேலைகளையும் செய்து பழகிப் பதினான்கு, பதினைந்து வயதிலேயே பண்ணயப் பொறுப்பு அவனுக்கு வந்துவிட்டது. எது செய்தாலும் அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுச் செய்தால் போதும்.

அம்மா அவள் விருப்பப்படி இருக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டான். தனியாகச் சோறு ஆக்கிக் கொள்வதோடு கூலி வேலைக்கும் போவாள். அதைக் கௌரவக் குறைச்சலாக அவன் கருதவில்லை. அவள் கையில் நாலு காசு வைத்திருக்க விரும்புகிறாள். அதனால் என்ன? அவளால் முடிகிறவரை உழைக்கட்டும். காட்டில் ஏதாவது வேலையிருந்தால் சொல்லுவான். அதற்கும் வருவான். எல்லாருக்கும் கொடுப்பதுபோலக் கூலி கொடுப்பான். அது அவர்களுக்குள்ளான ரகசியம். எங்கே வேலைக்குப் போனாலும் ஏதாவது ஒரு நேரத்தில் அவனை வந்து பார்த்து இரண்டு வார்த்தை விசாரிக்காவிட்டால் அவளுக்குத் தூக்கம் வராது.

அம்மாவின் கைக்கென்று சில பக்குவம் உண்டு. அது யாருக்கும் வராது. அம்மா சமையலை மிகவும்

விரும்பிச் சாப்பிடுவான். பொன்னாவிடம் சொல்ல மாட்டான். அம்மா கூட்டுச்சாறு காய்ச்சினால் அப்படியொரு ருசி வரும். இப்போது கூட்டுச்சாறு வைக்கையில் முதலிலேயே சொல்லிவிடுவான். பொன்னா அன்றைக்குக் குழம்பு வைக்க மாட்டான். தட்டப்பயிறு, கடலைக்காய் என்று ஏதாவது வேக வைத்தால் தொண்டுப்பட்டிக்கே கொண்டுவந்து தருவான். அப்படி வருகிற நாளில் இரண்டாம் கல்யாணம் பற்றி எத்தனையோ முறை பேசியிருக்கிறாள். தொடக்கத்தில் பேசாமல் இருந்தவன் அவள் வற்புறுத்தல் அதிகமானபோது வன்மையாக மறுத்திருக்கிறான். அதனால் சம்பந்தியோடு அவள் கல்யாணம் பற்றிப் பேசியிருக்கமாட்டான் என்று நினைத்தான்.

எதையோ பேச வந்து அதைத் தொடங்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மா. மாடுகளுகளைப் பற்றித் தெரிந்தவற்றையே விசாரித்தாள். அந்த வருசம் காட்டில் போடப் போகிற வெள்ளாமையைப் பற்றிப் பேசினாள். அவனுக்கு அன்றைக்குப் பார்த்துத் தூக்கம் வருகிறமாதிரி இருந்தது. சுரைப்புருடையில் இன்னும் கொஞ்சம் கள் இருந்தது. அதைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ளலாம் என்றிருந்தான். அம்மாவுக்கு முன்னால் குடிப்பது பழக்கமில்லை. அம்மாவும் குடிப்பாள் என்றாலும் அவனுக்கு முன்னால் இதுவரை வைத்துக் கொண்ட தில்லை. பருவத்தின்போது முன்பெல்லாம் ஒரு தூக்குப்போசியில் நாடார் ஊற்றி வைத்துவிடுவார். இருட்டுக் கட்ட ஆரம்பித்த பின் வந்து எடுத்துப் போய் யாருக்கும் தெரியாமல் குடித்துக் கொள்வாள். இப்போதுகூட முனிய நாடாரிடம் அவளுக்கு வாடிக்கை உண்டு. காய்ச்சினால் ஒரு போத்தல் அவளுக்கு வந்துவிடும். தினமும் கால்சொம்பு அளவுக்கு என்று குடித்துப் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு வைத்துக்கொள்வாள்.

பேச்சைத் தொடங்க அவள் அவ்வளவு தயங்கியதும் இத்தனை வருசமாக இரண்டு பேருக்கும் தெரிந்த ரகசியம் தானே என்று நினைத்து அம்மாவிடம் கேட்டாள். 'கள்ளக் கொஞ்சம் வெச்சிருக்கறன், குடிக்கறியாம்மா?' இருட்டில் அவள் முகம் தெரியவில்லை. அவள் மௌனத்திற்கு என்ன அர்த்தம் என்று ஊகிக்க முடியவில்லை. மகனே இப்படி நேருக்கு நேர் கேட்டுவிட்டானே என்று மருகுகிறாளா, கொடு என்பதைத் தான் சொற்களின்றி உணர்த்துகிறாளா? எப்படியும் ஆகட்டும் என்று கட்டிலுக்குக் கீழிருந்த சொம்பை எடுத்துத் தண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டு அதில் நிறைய ஊற்றி அம்மாவிடம் நீட்டினான். நீட்டிய அவள் கையில் முந்தானைச் சேலை இருந்தது. அம்மா வாங்கிக்கொண்டதால் சந்தோசப்பட்டாள். புரடையில் இருந்ததை அவன் குடித்தான். அம்மாவின் தொண்டைக்குழி

யில் நிற்கும் விஷயத்தை இனி வெளிக்கொண்டு வந்துவிடலாம் என்று தோன்றியது.

‘என்னம்மா சம்பந்தியும் சம்பந்தியும் வெடிய வெடியப் பேச்சு வார்த்த நடத்தினீங்களாமா. எந்தக் கோட்டையப் புடிக்கப் போறீங்க’ என்று தொடங்கி வைத்தான்.

அம்மாவின் சொம்பு இன்னும் காலியாகவில்லை என்று தெரிந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடிக்கிறவள். அவள் குடிக்கும் முறை இப்போதுதான் அவனுக்குத் தெரிகிறது.

‘இன்னமேலு நாங்க எந்தக் கோட்டையப் புடிக்கப் போறோம். இன்னக்கிச் செத்தா நாளைக்கு ரண்டு நாளு. எல்லாம் உங்களுக்குத்தான் பேசுனோம்.’

‘என்ன மறுபடியும் கலியாணப் பேச்சா?’

‘அதான் எத்தனையோ சொல்லியும் கேக்க மாட்டீங்கற. பொன்னா அவுங்கம்மா அப்பனெல்லாம்கூட ஒத்துக்கறாங்க. கொஞ்சம் கட்டாயமாச் சொன்னாப் பொன்னாகூட ஒத்துக்குவா. நீதான் மாட்டீங்கற. ஏன்னு எனக்கும் தெரியல. செரி அத உடு.’

அம்மா ரொம்ப இயல்பாகவும் மெதுவாகவும் பேசினாள். அவள் இயல்புப்படி கத்தித்தான் பேசுவாள். இந்த அம்மா அவனுக்குப் புதிதாகத் தோன்றினாள். எத்தனை வருசக்கணக்காய் உடனிருந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்கள் அமையும்போதுதான் சில முகங்கள் தென்படுகின்றன. சந்தர்ப்பங்களே வாய்க்காமல் உள்ளே மூடிக்கிடக்கும் முகங்கள் எத்தனையோ. வெளிப்படாமலே அவை புதைந்துபோய் விடுகின்றன. அம்மா பேச வந்ததை எல்லாம் இடைவெளி விடாமல் பேசினாள். எங்காவது நிறுத்தினால் மேற்கொண்டு பேச முடியாமல் போய்விடலாம் எனப் பயந்திருப்பாள்.

‘நீங்களும் எத்தனையோ வேண்டுகூடச் செஞ்சு பாத்திட்டீங்க. ஆயிரத்துல ஒன்னு சுத்தற வறடிகல்லக்கூடச் சுத்தி வந்திட்டீங்க. ஒன்னும் நடக்கல. கொழந்த இல்லீன்னாலும் இருந்தாலும் எல்லாஞ் செத்துப் போறவீயதான். பொழைக்கற காலத்துல நாலு சனத்துக்கு மதிப்பாப் பொழைக்கோணும். வேறென்ன இருக்குது மனசனுக்கு. உங்கப்பன் என்னய அத்தாந்தரமா உட்டுட்டுச் செத்துப் போயிட்டான். நீயும் இல்லாத போயிருந்தா எங்கெதி என்னாயிருக்கும்? எதோ எனக்குன்னு ஒரு பையன் எங்காலச் சுத்திகிட்டுக் கெடந்ததால எல்லாக் கஷ்டத்தையும் சந்தோசமாப் பட்டன். எம் பொழப்புக்கு ஒரு புடிப்பு நீதான். உனக்கு அப்பிடி ஒன்னு வேண்டாமா? பாக்கற சனமெல்லாம்

‘என்ன பேரன் பேத்தி எதாச்சும் உண்டான்னு கேக்கறப்ப மறுபேச்சுப் பேச முடியுதா ஒன்னா? அப்பிடியே இந்த நெலம் பொளந்து நம்மள முழுங்கீரக் கூடாதான்னு இருக்குது. எனக்கே அப்பிடி இருந்தா உனக்கும் பொன்னாளுக்கும் எப்பிடி இருக்கும்? பாழாப்போன இந்தச் சனம் எவனுக்கு என்ன இருக்குதுன்னு பாக்காது. என்ன இல்லீன்னுதான் பாக்கும். இதுவ முன்னால நாமளும் நெஞ்ச நிமித்திக்கிட்டு நிக்கோணும் பயா. நாஞ் சொல்றன்னு எதுவும் நெனைக்காத. ஒரு தாயி மவன்கிட்டப் பேசற பேச்சில்ல இது. ஆனாலும் நான் பேசறன்னு துணிஞ்சிட் டன். தப்பா நெனக்காத கேளு.’

உண்மையில் அம்மா போடும் பீடிகை அவனுக்குப் புரிய வில்லை. அப்படி என்ன பேசக் கூடாத பேச்சு? சொம்பின் மீதக் கள்ளை அம்மா குடிக்கும் ஓசை. புரடையில் இன்னும் கொஞ்சம் மிச்சமிருந்தது. அம்மாவுக்கு இன்னும் தேவைப் படலாம். முடித்துச் சொம்பைக் கீழே வைத்தபோது ‘இன்னுங் கொஞ்சம் இருக்குது வேணுமா’ என்றான். ‘ம்கூம்’ என்று மறுத்துவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

‘திரசங்கோட்டுச் செங்கோட்டையன் பாவாத்தா இந்த மனசங்க பொழைக்கறதுக்கு எத்தனையோ வழி வெச்சிருக் கறாங்க. கொடியேத்தம் தொடங்குறதுல இருந்து சாமி கீழ வந்து மேல போறவரைக்கும் எத்தன சனத்துக்கு என்னென்ன செய்யுது இந்தச் சாமிங்க. எங்கப்பமுட்டு வைராவுக்குத் தேரிமுக்கற உரிம இருக்குது. சாமி தூக்கற உரிம இருக்குது. இன்னக்கி வரைக்கும் செஞ்சிக்கிட்டுத்தான் வர்றாங்க. அங்க பொறந்து வந்தவ நான். எனக்கு ஒரு வழி காட்டாம உட்ருவாங் களா. திருநா தொடங்குறதுல இருந்து முடியற வெரைக்கும் நாங்கெல்லாம் அங்க வீதியிலதான் சுத்திக்கிட்டுக் கெடப்பம். மலையில் இருந்து சாமி கீழ வர்ற நாலாந் திருநாவும் மறுபடியும் மலைக்குச் சாமி மேல போற பதினாலாந் திருநாவும் அவ்வளவு முக்கியம். ஆனா நான் பெரிய பொண்ணு ஆனதிலிருந்து பதினாலாந் திருநாவுக்கு நான் போனதில்ல. ஊட்ல அனுப்ப மாட்டாங்க. உனக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரிஞ்சும் தெரியாம எத்தனையோ வருசம் நீ போயிருக்கற. இந்த வருசம் பொன்னாள அதுக்கு அனுப்போணும். அதுக்கு நீ ஒத்துக்கோணும்.’

காளி பேச்சற்றுப் போனான். பதினான்காம் திருவிழாவுக்கு இப்படி ஒரு நோக்கம் இருக்கும் என்று அவனுக்கு இதுவரை தெரியாது. எந்த ஆண் இதற்குச் சம்மதிப்பான்? வெறுமை யான அவன் மனதில் அதற்குமேல் அம்மா பேசிய பேச்சுக்கள் வெறும் ஓசைகளாய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

‘ஓலகத்துல ஆருக்குக் கொற இல்ல? எல்லாருத்துக்கும் எதாச்சும் ஒரு கொறைய இந்தச் சாமி வெச்சிருக்குது. அதப் போக்கிறதுக்கு வழியையும் அதே சாமி வெச்சுத்தான் இருக்குது. உங்கிட்டக் கொறையோ அவகிட்டக் கொறையோ தெரியாது. கொறென்னு வந்தாச்சு. அதுக்கு ஒருவழி இருக்குது. அதையுந்தான் பாப்பமே. உம் மனசு ஏத்துக்கிட்டா எல்லாஞ் செரியாப் போவும். எத்தனையோ பொம்பளைங்க அப்பிடி இப்பிடி இருக்கறாங்க. ஆருக்குத் தெரியுது? தெரிஞ்சாலும் பாத்தும் பாக்காம போறாங்க. எதையும் மறப்பா செஞ்சாத் தப்பில்லையிங்கறாங்க. இதுவும் அப்பிடி மறப்புத்தான். ஆனா உனக்குத் தெரிஞ்சு, நீ ஒத்துக்கிட்டுத்தான் செய்யோணும். வெச்சுப் பொழைக்கறவன் நீ.’

ஓசையற்ற உலகம் அவன்முன். இருளில் அம்மாவின் வாய் அசைவை உணர்ந்தான்.

‘பதினாலாந் திருநா அன்னைக்குத் திரசங்கோட்டுல காலடி எடுத்து வைக்கற ஆம்பளைங்க எல்லாரும் சாமிதான். கொடுக்கறது சாமிதான். சாமிய நெனச்சுக்கிட்டாப் பிரச்சின ஒன்னுமில்ல. எந்தச் சாமி எந்த மூஞ்சியோட வரும்னு ஆருக்குத் தெரியும். மூஞ்சி தெரியாம கொடுத்திட்டுப் போறதுதான் சாமி. நீ சொல்லு. இந்த வருசமே போயர்லாம். நம்மூர்ல இருந்து வேண்டாம். பொன்னா அம்மானே கூட்டிக்கிட்டுப் போயிருவா. நீ கூடப் போவ வேண்டாம். இங்கயே இருந்தாலுஞ் செரி. மாமனார் ஊடல் இருந்தாலுஞ் செரி. நல்லா யோசிச்சுச் சொல்லு. உங்கைலதான் நம்ம பொழிப்பே இருக்குதுடா சாமி.’

அம்மா எந்த நேரம் போனாள் என்று தெரியவில்லை. அவன் எவ்வளவு நேரம் அப்படியே உட்காந்திருந்தான் என்பதும் தெரியவில்லை. கண்கள் விழித்துக் கிடந்தன. நடுச்சாமத்தில் ஒருமுறை மாடுகளுக்குத் தீனி போடுவான். அவை கத்தி அழைத்த குரல் காதுகளில் விழவில்லை. அம்மா எதற்கு என்னை இத்தனை கஷ்டப்பட்டுக் காப்பாற்றினாய்? இப்படி ஒரு பெருநெருப்பில் தள்ளுவதற்கா? எனக்கு நினைவு தெரியாதபோதே கொன்றிருக்கலாமே. பொழுது விடிந்தபோது சிவந்திருந்த கண்கள் அதன்பின் நிரந்தரமாயின.

திருச்செங்கோட்டுத் தேர்த்திருவிழா மக்களுக்கு மூன்று மாதம். வைகாசி தொடங்கியதும் திருவிழாத் தயாரிப்பு தொடங்கிவிடும். ஆனி, ஆடி வரைக்கும் தூரிகளும் கடைகளும் இருக்கும். ஆனால் திருவிழா நிகழ்ச்சிகள் என்னவோ பதினான்கு நாட்கள்தான். பெருவாரியான மக்களுக்குப் பதினைந்தாம் நாள் கறிநாள். அதையும் சேர்த்துக்கொண்டால் பதினைந்து நாள் திருவிழா. நாலாந் திருவிழாவின்போது மலையிறங்கி வரும் கடவுள்கள் பதினான்காம் திருவிழாவின்போது மலையேறுவார்கள். அந்த இரண்டு நாட்கள் இரவும் சாமி பார்க்கவெனப் பெருங்கூட்டம் திரளும். சாமி மலையிறங்கும்போதைவிட மலையேறும் நாள் திருவிழாவின் உச்சம்.

அன்று காலையிலிருந்தே கூட்டம் வந்துசேரும். எல்லா வழிகளிலும் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள். திருச்செங்கோட்டின் குடியிருப்பைச் சுற்றியுள்ள நிலங்கள் குறையாகத்தான் கிடக்கும். மழை கொட்டியிருந்தாலும்கூட வெறும் புழுதி உழவு போடுவதோடு நிறுத்திவிடுவார்கள். திருவிழாவிற்கு வந்து சேரும் மாட்டு வண்டிகள் நிலங்கள் எங்கும் நிற்கும். வண்டிமாட்டுச் சந்தையோ என்று தோன்றும். மக்கள் பெரும் போவனிகளில் கட்டுச்சோறு கட்டி வருவார்கள். சாப்பாட்டுக் கடைகளும் நடக்கும்.

நான்கு ரத வீதிகளிலும் ஊர் நடுவே இருக்கும் இறக்கத்துக் கோயில் மண்டபங்களிலும் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பஞ்சமிருக்காது. கொண்டாட்டத்தின் உச்சத்தில் வரைமுறைகள் எல்லாம் தகர்ந்து போகும். அந்த இரவே சாட்சி. இணங்கும் எந்த ஆணும் பெண்ணும் உறவு கொள்ளலாம். சந்துகளிலும் ஊரைச் சுற்றி இருக்கும் நிலங்களிலும் மலை மண்டபங்களிலும் பாறை வெளி

களிலும் உடல்கள் சாதாரணமாகப் பிணைந்து கிடக்கும். இருள் எல்லா முகங்களுக்கும் திரை போட்டுவிடுகிறது. ஆதி மனிதன் இந்தத் திருவிழாக் கொண்டாட்டத்தில் உயிர் பெறுகிறான்.

திருமணமாகாத பெண்களை யாரும் அனுப்பமாட்டார்கள். முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை எங்கும் பார்க்கலாம். ஆண்களிலோ இளைஞர் கூட்டம் அதிகமாய்த் திரியும். அந்த இரவில் எத்தனை பெண்களோடு முடியுமோ அத்தனை பெண்களை ஈர்க்க முயலும் இளைஞர்கள். பல இளைஞர்கள் அங்கு தான் உறவின் முதல் சுவையை அறிவார்கள். கற்றுக் கொடுப்பவர்களாகப் பெண்கள்.

கல்யாணத்திற்குமுன் காளியும் அந்த நாளில் போயிருக்கிறான். அவன் உடல் பெண்ணை அறியத் தயாரான முதல் வருசத்தில் கூச்சமும் வெட்கமும் கவிய எல்லாப் பெண்களிடமிருந்தும் தப்பித்து ஓடி ஒரு மாட்டுவண்டி அடியில் படுத்துச் சுற்றிலும் நிகழும் இருள் அசைவுகளைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான். வெளியே வரத் தைரியமில்லை. மறுநாள் திரும்பும் போது முத்து சிரித்துக் கேலி செய்தான். இரண்டு என்று அவன் விரல்களைக் காட்டினான். இன்னும் ஒரு வருசம் காத்திருக்க வேண்டுமே, நழுவ விட்டுவிட்டோமே என்று தன்மேலே எரிச்சலும் வெறுப்பும் வந்தன. ஆனால் முத்து அதுவரை அவனைக் காக்க வைக்கவில்லை. அடுத்த வருசம் பதினான்காம் நாள் திருவிழாவுக்குள் அனுப்பவசாலியாகி யிருந்தான்.

வீதிகளில் சாயங்காலம் முதலே அலையத் தொடங்கி விட்டான். இறக்கத்துக் கோயிலுக்கு எதிரே இருந்த தேவடியாள் தெருவில் அன்றைக்குக் கூட்டமேயில்லை. அந்தப் பெண்கள் நன்றாகச் சிங்காரித்துக்கொண்டு மண்டபங்களில் ஆடப் போனார்கள். 'இன்னக்கி நம்மள எவன் பாக்கறான். எல்லாப் பொம்பளைங்களும் இன்னக்கித் தேவடியாதான்' என்று அவர்கள் பேசிச் சிரித்துப் போனார்கள்.

அந்த நாள் குழந்தை இல்லாத பெண்களுக்கு இப்படி ஒரு திருநாள் என்று காளிக்குத் தெரியாது. பொன்னாளை அனுப்ப அவன் மனம் ஒப்பவில்லை. அதைப்பற்றிப் பொன்னா விடம் எதுவும் பேசவும் இல்லை. ஆனால் அந்த வருசம் நோம்பிக்கு ஊர்ப்பக்கம் போகக்கூடாது என்று சொல்லி விட்டான். வருசம் முழுக்க இங்கேயே கிடப்பவள் தேர்த்திருவிழா விற்போது ஊருக்குப் போய் ஒருவாரமிருந்து சந்தோசமாய் வருவாள். மாட்டு வண்டியில் தேர் பார்க்கப் போவாள். பெரிய தேர் ஓடும் மூன்று நாட்களில் ஏதாவது ஒருநாள்

நிச்சயம் கூட்டிப் போவார்கள். அவள் முகச் சுண்டுதலைப் பார்த்து அந்த வருசம் அவனே கூட்டிப் போனான். தேர்க்கடை சுற்றி வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுத்தான்.

‘கலியாணம் ஆயிப் பத்து வருசம் ஆவது. இன்னம் எதுக்கு அங்க போவோனும்? நம்முட்டுலயே செய்யலாம்’ என்று மட்டும் சொன்னான். அவள் வற்புறுத்திக் கேட்கவில்லை. ஆனால் என்னவோ பிரச்சினை என்று மட்டும் தெரிந்தது. கறிநாளுக்காவது வரச் சொல்லி மாமியார் வந்து கூப்பிட்ட போதும் போகவில்லை. காட்டில் இருந்த நாகர் புற்றுக்குச் சேவல் அறுத்துக் கறி ஆக்கினார்கள். அவன் அம்மாவுக்குக் கறிக்குழம்பை ஊற்றிக் கொடுத்தபோது அவன் அவன் முகத்தையே பார்க்கவில்லை. இனி அடுத்த வருசம் வரைக்கும் கவலையில்லை.

பொன்னாவிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்கலாமா வேண்டாமா எனக் குழம்பிக் கிடந்தான். அவள் வேண்டாம் என்று மறுத்து விடுவான் என நினைத்தான். அப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று மிகவும் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவளிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு ரொம்பவும் பயந்தான். பேசிவிடலாம் என்று தைரியம் வரும். அவளைப் பார்த்ததும் ஏதோ தயக்கம் வந்து வாயைக் கட்டிவிடும். சிலசமயம் அவளிடம் பேசவே வேண்டாம் என்று தோன்றும். போன வருசம் தேருக்கு அழைப்பு வந்தது. ஊருக்குப் போக வேண்டாம் என்றால் காரணம் கேட்பாள். தொடர்ந்து மறைத்து வைக்க முடியாது என்று நினைத்தான். அவளிடம் ஆலோசனை கேட்பதா, முடிவாகச் சொல்லிவிடலாமா எனக் குழம்பிக் கிடந்தான்.

அவனோடு கலந்த உடம்பு. அவன் வாசத்தைப் பத்தாண்டு களாகச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கும் உடம்பு. அதன் ஒவ்வொரு துளியும் தனக்கே சொந்தம் என்று நினைத்தான். இன்னொரு வாசம் அதிலேறினால் களங்கம்தான். களங்கத்தின்மேல் தன்கை படாது என்று மனதில் உறுதியாகச் சொல்லிக்கொண்டான். எல்லா ஆண்களும் சாமிதான். இந்தக் காளியின் உடலிலும் அந்தச் சாமி வந்து குடிகொள்ளட்டும். அவள்மேல் அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. கல்யாணமாகி இரண்டு வருசம் குழந்தை இல்லை என்றதும் இளவட்டங்கள் அவனை ஒருமாதிரி கேலிச் சிரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமயம். அவர்களுக்கு ஊரில் உள்ள எல்லாரின் அந்தரங்கங்களும் தெரிந்திருப்பதாக நினைப்பு. காளி ஒன்றுக்கும் லாயக்கில்லாத பொம்பளைச்சட்டி என்று அவர்களாகவே முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர்.

எல்லாருக்கும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பொன்னாவின்மேல் கரிசனம் பொங்கத் தொடங்கிவிட்டது. கொஞ்சம் முயற்சி

செய்து அழைத்தால் அவள் வந்துவிடுவாள் என்று நினைத்தார்கள். அவர்களுக்குள் சவால் விட்டுக் கொண்டதாகவும் பேச்சு. பனங்காட்டுக் கருப்பண்ணன் அதில் முன்னின்றான். ஆள் கொஞ்சம் சிவந்த மேனி. நிறத்துக்காகவே பெண்கள் வந்து அவன்மேல் விழுந்து கிடப்பார்கள் என்ற எண்ணம். கல்யாணமாகிக் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. அவன் பெண்டாட்டிதான் காட்டு வேலை, வீட்டு வேலை எல்லாம். ஊர்ச் சாவடியில் தாயம் விளையாடிக்கொண்டு பெண்களை நோட்டம் விட்டுத் திரிவான். பிரதாபங்கள் ஏராளமாக விரியும். அதில் பெரும்பான்மை அவன் செய்ய விரும்புவற்றின் கற்பனையாகவே இருக்கும்.

பொன்னா தனியாகக் காட்டுக்குப் போகும்போது எதிரில் வந்து இளிப்பதும் பேச்சுக் கொடுப்பதும் என அவன் போக்கு விபரீதமாக இருந்தது. மட்ட மத்தியானப் பொழுதில் காளி வீட்டுத் திண்ணைக்கே வந்து உட்கார்ந்து சேக்காளிகளோடு தாயம் விளையாட ஆரம்பித்தான். சொம்புத்தண்ணி, நெருப் பெட்டி என்று அவனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவளாகப் பொன்னா மாறிப் போனாள். காளி தொண்டுப்பட்டியில் இருந்து நள்ளிரவில் வந்து கதவைத் தட்டுவான். இனிக் கதவை அவன்தான் தட்டுவான் என்று சொல்ல முடியாது. ஊர்ப் பார்வையும் பேச்சும் வேறுமாதிரி திரும்பிவிடும் என்பதால் ஒரு இரவு தொண்டுப்பட்டியில் படுத்துக்கொண்டாள். அவனைக் கட்டிக்கொண்டு எல்லாம் சொன்னாள். கண்ணீர் நனைந்த மார்பு கனன்றது.

‘எனக்கு ஒரு பிள்ள இல்லீன்னுதான் எல்லாரும் இப்பிடிப் பாக்கறாங்க. எனக்கு அந்தக் கொடுப்பின வாச்சுதுன்னா இந்தக் கேவலம் வருமா? முட்டுச் சந்துல நிக்கற கல்லுன்னு என்னய நெனச்சு எந்த நாய் வேண்ணாலும் வந்து மண்டுட்டுப் போலாம்னு நெனைக்குதுவ மாமா’ என்று அழுதாள்.

மறுநாள் கருப்பண்ணனை நேர்முட்டாகச் சந்தித்தான் காளி. வழக்கம் போல அவன் பாணியில் கேலிப்பேச்சு தொடங்கியது.

‘காளி மாப்ள ... ரண்டு தென்னமரம் வெச்சிருக்கற. அதுக்கு ஒழுங்காத் தண்ணி உடறது இல்லயா. குரம்ப பாரு வாடி வதங்கிக் கெடக்குது’ என்று அவன் சிரித்தான்.

சுற்றி வளைத்துச் சொல்லிப் பிரயோசனமில்லை என்று நேரடியாகவே இறங்கினான் காளி.

‘கருப்பணா ... நான் எப்பிடித் தண்ணி பாச்சுவன்னு உனக்குத் தெரியாது. புதுப்பளையத்துக்குக் கட்டிக் கொடுத்

திருக்கறையே உன்னோட சின்னக்கா லச்சியக் கேளு... நல்லாச் சொல்லுவா. அடிக்கடி அவ ஊருக்கு வர்றாளே எதுக்கு? உன்னயப் பாத்து விருந்தாடிட்டுப் போவன்னு நெனச்சிருக்கறயா. பாவம்டா நீ. ஒரு வேலைக்கும் லாயக்கில்லாத சாவடியில உக்கோந்துக்கிட்டுக் கெடக்கறீன்னு உம் பொண்டாட்டி ஊரெல்லாம் பொலம்பறா. நீ எந்த வேலக்கி லாயக்கில்லைன்னு அவகிட்டக் கேளு. என்னோட தென்னமரத்தப் பத்திக் கவல உனக்கு வேண்டாம். தாயம் மயிரெல்லாம் சாவடியோட நிறுத்திக்க ஆமா...'

அவன் முகம் இருண்டு போயிற்று. பாதி உண்மையும் பொய்யும் கலந்து பேசிய காளியின் பேச்சில் இருந்த உறுதி கருப்பண்ணனைச் சாவடியிலிருந்து விரட்டிவிட்டது. கோவணத்தை இறுக்கிக்கொண்டு தன் காட்டுக்குப் போய் நிழலிலாவது உட்கார்ந்திருக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அதற்குப் பின் பொன்னாவும் எந்த ஆம்பிள்ளையோடும் மூஞ்சி கொடுத்துப் பேசுவது கிடையாது. எதிரில் இருப்பவன் மாணியில் சுள்ளெறும்பு கடித்ததைப் போலத் துடிக்கும்படி வார்த்தை களைப் பிரயோகிப்பாள். அவள் பேசிப் பழகுகிற ஆட்கள் வெகுவாகக் குறைந்து போய்விட்டார்கள். ஒதுக்கியும் ஒதுங்கியும் இருக்கிற பொன்னா பதினான்காம் திருவிழா விஷயத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளமாட்டாள் என்பது அவனுடைய உறுதியான தீர்மானம்.

முத்து தொண்டுப்பட்டிக்குள் போனபோது காளி மாடுகளுக்குத் தட்டு அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். 'இன்னிக்கு ராத்திரி இங்கதான் தங்கல் மாப்ள' என்று கூவினான் முத்து. அந்தத் தொண்டுப்பட்டியே உற்சாகத்தைத் தனக்குள் கொண்டிருக்கிறது. காளியின் முகத்திலும் சந்தோசக்களை வந்தது. இரவும் தொண்டுப்பட்டியும் பழைய நண்பனும் என அவன் மனதில் ஒரு கொண்டாட்டச் சூழல் விரிந்தது.

'மச்சான் ... கள்ளுப் போதுமா சாராயம் வேணுமா சொல்லு' என்றான்.

'தெனமும் வவுறு முட்டக் கள்ளுக் குடிச்சக்குடிச்சு மாத்தானாப் போயிருது மாப்ள. நல்லாச் சொரக்குன்னு ஏற்றாப்பல சாராயம் இருந்தாப் பாரு' என்றான் முத்து.

'செரி இரு... வர்றன்' என்று தூக்கில் கிடந்த செம்மண் நிற வேட்டியை எடுத்துக் கோவணத்துக்கு மேல் சுற்றிக் கொண்டு கிளம்பினான். நினைவு வந்தவனாய்க் 'கோழி அடிச்சிரவா மச்சான்' என்றான்.

'தேர் நோம்பி நெனப்பு இல்லியா. எல்லாம் இந்த வருசம் கறிநாளுக்கு ஜோராப் போட்ரலாம். இன்னக்கி வேண்டாம். பொன்னாளச் சோறாக்கிக் கொண்டாரச் சொல்லீட்டன். ஏதாச்சும் சுருக்குன்னு கொண்டாருவா போதும் உடு' என்றான் முத்து.

படலைச் சாத்திவிட்டு இருளில் காளி கரைந்தான். நாடார் வளவுக்குப் போய் நல்ல சரக்காக எப்படியும் கொண்டு வந்துவிடுவான். திருச்செங்கோடு நோம்பிக் கொடியேற்றம் நடந்துவிட்டால் சுற்று வட்டார ஊர்களில் எங்கும் கவுச்சி வாடையே இருக்காது. சாமி மலைக்குப்

போகும் பதினாலாம் நாள் திருவிழா முடிந்த மறுநாள் சாகும் கோழி ஆடு மாடு பன்றிகளுக்கு அளவிருக்காது. பள்ளிபாளையத் திலிருந்தும் கொக்கராயன்பேட்டையிலிருந்தும் மீன் கூடைகளை ஏற்றிக்கொண்டு மாட்டுவண்டிகள் சாரி போட்டு வருவதும் நடக்கும். அதுவரைக்கும் எல்லாரும் பத்தியம்தான்.

காளியும் முத்துவும் சின்னப் பையன்களில் ஆடுமாடு மேய்க்கப் போய்த்தான் பழக்கம். இரண்டு ஊருக்கும் நடுவே ஒரு கரடு இருக்கிறது. இரண்டு தென்னைமர உயரத்திலும் ஊர்க் குடியிருப்பு ஒன்றின் பரப்பிலும் கிடந்த அதை நரிக்கரடு என்பார்கள். வெள்ளாமைக் காலத்தில் ஆடுமாடுகளுக்கு அதுதான் மேய்ச்சல் நிலம். பெரும்பெரும் பாறைக்கற்களைக் கொண்டு அடுக்கியது போலிருக்கும் அதில் குறுமரங்களும் புதர் வெளிகளும் நிறைய. ஆடு மேய்க்கும்போது ஏற்பட்ட பழக்கம் இரண்டு பேரும் ஒன்றாகச் சுற்றும் அளவுக்கு வளர்ந்தது. இரண்டு பேருக்குள்ளும் ரகசியம் எதுவுமில்லை. திருச்செங்கோடு திருவிழா போட்டுவிட்டால் ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் என்று மாதக் கணக்கில் வீதிகளில் சுற்றித் திரிவார்கள். எட்டுக் கல் தொலைவை நடந்தும் ஓடியும் அரைமணி நேரத்தில் அவர்களால் கடக்க முடியும். அப்படி அவசரமாகப் போயும் எந்த வேலையு மில்லை. சித்திரை வைகாசியில் வீட்டுத் திண்ணைகளில் உட்கார்ந்து பெண்கள் கடலைக்காய் தொலித்துக்கொண்டிருப் பார்கள். மாடுகன்றைப் பார்த்து முடித்துவிட்டால் ஆண்களுக்கு என்ன வேலை இருக்கிறது?

காளி வீட்டில் முத்துவும் முத்து வீட்டில் காளியும் தங்கிக் கொள்வது பலநாள் நடக்கும். காளி காடை கூட்டம். முத்து வெண்டுவன் கூட்டம். மாமன் மச்சினன் முறைதான். ஆனால் 'வாடா போடா' என்றுதான் அழைத்துக்கொள்வார்கள். முத்து வீட்டுக்குப் போகும்போதெல்லாம் பொன்னா மேல் காளிக்கு ஒரு கண் இருக்கும். சிறுபிள்ளையாய் இருந்து அவள் சட்டென மலர்ந்த அதிசயத்தை அவன் பார்த்தான். அவனுக்குப் பதினெட்டு வயதாகும்போது அம்மா பெண் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டாள். காளியைப் பற்றி முத்துவுக்கு எல்லாம் தெரியும். அப்படி இருக்க, உன் தங்கையை எனக்குக் கொடு என்று எப்படி வாய்திறந்து கேட்பது? இதுபோலத் தொண்டுப் பட்டியில் கள் குடித்துப் பேசிக் கிடந்த ஒருபொழுதில்தான் காளி கேட்டான்.

‘என்னய நல்லவன்னு நெனக்கறியாடா நீ?’

‘ஏன்டா... உனக்கு இந்தச் சந்தேகம்? என்னயவிட நல்லவன்டா நீ.’

‘நெசமாச் சொல்றியாடா. இல்ல பேச்சுக்கா?’

‘நெசமே. எந்தச் சாமி கோயில்லன்னாலும் அடிச்சுச் சத்தியம் பண்ணுவன்டா. நீ நல்லவன் நல்லவன் நல்லவன்.’

‘அப்ப உந்தங்கச்சிய எனக்குக் கட்டிக் கொடுப்பியாடா.’

முத்து ஒருநிமிசம்கூடத் தாமதிக்கவேயில்லை. ‘டே மாப்ள ... அய்யய்யோ மாப்ளய டேய்க்கக் கூடாது ... மாப்ளைங்க’ என்று என்னென்னவோ பேசிக் கலாட்டா செய்து விட்டான்.

போதையில் அப்படி நடந்துகொண்டான், எல்லாம் மறந்துவிடுவான் என்று காளி நினைத்தான். றுநாள் போனதும் அம்மா, அப்பன், தங்கச்சி என்று எல்லாரிடமும் பேசி முடிவு செய்து சாயங்காலமே வந்து சொல்லிவிட்டான். அதிலிருந்து அழைப்பு மாப்பிள்ளை, மச்சான் என்று மாறிவிட்டது.

வளர்பிறை நிலா வானில் முக்கால் வட்டமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. காளி படல் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. முத்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். முழுப் போத்தலோடு அவன் வந்தான். ‘முனிய மூப்பன் சாராயம். நம்ம நல்லகாலம் இன்னைக்கு இருந்தது’ என்று ஊற்றத் தொடங்கினான்.

சிறு மண்சொப்பில் பொரிந்த சாராயத்தை எடுத்துக் குடித்துக் கடலைக்காயைத் தொலித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டார்கள். முத்து எப்போதும் மிகக் குறைவாகவே தண்ணீர் கலப்பான். வேகமாக இறக்கிவிடுவான். தொண்டையில் சுள்ளென்று இறங்கியது. நல்ல சாராயம்தான். அடுத்த சொப்புக் குப் போகும் முன் பொன்னா சோறு கொண்டுவந்துவிட்டால் பரவாயில்லை. மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரேமூச்சில் காலி செய்வது முத்துவின் பழக்கம். காளி அப்படியல்ல. ஒருமுறை ஊற்றியதைக் குடித்து முடிக்க நேரமாகும். நான்கைந்து மிட்டு களாக மெல்லக் குடிப்பான். போதை மெல்ல மெல்ல ஏறுவதை உணர வேண்டும் என்பது அவன் எண்ணம்.

‘மாப்ள ... ரண்டு வருசமா நீ வராத நோம்பி நோம்பி யாட்டமே இல்லடா. இந்த வருசம் நீ வந்தரோணும். உனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லாத நான் பாத்துக்கறன்டா. வர்ரயா சொல்லு ...’

காளியின் கண்களில் கண்ணீர் நிலவொளியில் மின்னியது. நெகிழ்ந்து போயிருந்தான்.

‘வர்றன் மச்சான் ... வர்றன்டா மச்சான்’ என்றான்.

‘நமக்கென்னடா ... பழையமாதிரி குடிச்சுச் சுத்திக் கிட்டுச் சந்தோசமா இருப்பம்டா. வாடா. நீ என்னைக்கி

வற்ற சொல்லு... நான் எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணி வெக்கறன்.
சொல்லு நீ...'

‘உந்தங்கச்சி எப்ப வற்றங்கறா?’

‘நீதான்டா சொல்லோனும். உனக்கு அப்பிடிப் பயந்துக்
கிட்டுக் கெடக்கறா. பாவம் ரண்டு வருசமா அந்தப்பக்கம்
வரல. நீ சொன்னீன்னா நாளைக்கே கூட்டிக்கிட்டுப் போறன்டா.’

‘செரி. கூட்டிக்கிட்டுப் போடா. நான் சாமி மலைக்கு
போறன்னிக்கு வற்றன் மச்சான். கறிநாளுக்கு இருந்துட்டு
வந்தற்றன்.’

அப்போது பொன்னா சோறு கொண்டு வந்தாள். அவள்
வரும்போது தொண்டுப்பட்டிக்குள் யாராவது இருந்தால்
பிடிக்காது. இன்றைக்கு வந்திருப்பவர் அண்ணன். அதுவும்
தன் காரியமாக வந்திருக்கிறார் என்பதால் ஆவலாய்ச் சமைத்துக்
கொண்டு வந்தாள். வேலைவெட்டி அற்ற யாராவது உள்ளே
வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு காளியிடம் ஊர்க்கதை பேசிக்
கொண்டிருப்பார்கள். ஆசையாக இரண்டு வார்த்தை அவனிடம்
பேசலாம் என்று வருவாள். காளியிடம் பழமை பேசும் ஆளைப்
பார்த்ததும் எல்லாம் வடிந்து போய்விடும். அவள் வந்தால்,
புருசன் பெண்டாட்டி ஏதாவது பேசுவார்கள் என்று புரிந்து
கொண்டு எழுந்து போகவும் மாட்டார்கள். பொறுத்துப்
பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவள்தான் திரும்பிப் போவாள்.

‘ஆராச்சும் வந்தா வெளியிலயே நிக்க வெச்சுப் பேசி
அனுப்பீரு. தொண்டுப்பட்டிக்குள்ள வந்து உக்கோந்துக்கிட்டுச்
சனியன் புடிச்சதுவ போவுதா ஒன்னா. ஆட்டையும் மாட்டையும்
பாத்துட்டுப் போயி அப்பிடி இருக்குது இப்பிடி இருக்குதுன்னு
ஊரெல்லாம் போயிப் பேசுதுவ’ என்று கரித்துக் கொட்டுவாள்.

நல்லுப்பையன் சித்தப்பா இருந்தால் மட்டும் ஒன்றும்
சொல்லமாட்டாள். ஊர் முழுக்க அவரைக் கேவலமாகப்
பேசினாலும் பொன்னாவைப் பொறுத்தவரை ‘நல்ல’ மனசுக்
காரர். பொன்னாவுக்கு அறுதலாக எப்போதும் இரண்டு வார்த்தை
சொல்வார்.

இதேபோலத் தொண்டுப்பட்டிக்குச் சோறு கொண்டு
வந்த சமயத்தில் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சின்னஞ்
சிறுசுகளைப் பிரியமாய்ப் பார்த்தாள். குழந்தைகளுக்கு என்ன
கவலை? எந்நேரமும் விளையாட்டுத்தான். அவர்களோடு சேர்ந்து
அச்சாங்கல்லும் பாண்டியும் ஆடலாம். தெருவில் ஓடிப் பிடித்து
விளையாடலாம். பொன்னாவுக்கு ஆசைதான். ‘பிள்ள இல்லாத
ஊட்டுல பொம்பள துள்ளி வெளையாடறா’ என்று எங்கிருந்

தாவது குத்தல் பேச்சு கிளம்பும். தம்பிள்ளைகளை அவளிடம் ஓட்டாமல் நிறுத்திக்கொள்வார்கள். அதனால் போகிற போக்கில் ஒரு பார்வை பார்த்து மனசுக்குள் திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதோடு சரி.

அப்படித் திருப்தியோடு உள்ளே நுழைந்தபோது 'கன்னுக் குட்டி துள்ளிக் குதிச்சுக் கொண்டாட்டம் போட இப்பிடி எடவசதி இருக்கோனுமப்பா' என்று சித்தப்பாவின் குரல் கேட்டது.

ஈன்று ஒருவாரமே ஆகியிருந்த மாட்டுக்கன்று தொண்டுப் பட்டியின் வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் ஓடிச் குதியாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'எடவசதி இருக்குது மாமா. கன்னுக்குட்டி ஓட்டத்தப் பாத்துச் சந்தோசப்பட்டுக்கலாம். பின்ன ஓடி வெளையாடப் பிள்ளகுட்டியா இருக்குது இங்க' என்று சலித்த மாதிரி பொன்னா சொன்னாள்.

இந்தப் பேச்சை எடுத்தால் சித்தப்பாவின் பதில் ஒத்தடம் தருவது மாதிரி வரும். அதைக் கேட்கவே அவள் இப்படி ஏதாவது சொல்வாள். சித்தப்பா அன்றைக்குச் சொன்னார்.

'மருமவளே கவலப்படாத. கன்னுக்குட்டி துள்ளிக் குதிக்கறதப் பாத்துக்க. அதுங் கொழந்ததான். தெருவுல போயி நின்னா எத்தன கொழந்தங்க ஓடி வெளையாடுது. கொஞ்சநேரம் பாத்துக்க. போதும். அதுக்குமேல கொழந்தகிட்ட என்ன இருக்குது? எதுவும் கொஞ்சநேரம்தான். இந்தக் கன்னுக் குட்டியவே எடுத்துக்க, இன்னங் கொஞ்சம் உட்டாக் கட்டல் மேல ஏறும். ஆடுவ இருக்கற பக்கம் போவும். நமக்கு எரிச்சலாப் போயிரும். இழுத்துக் கட்டிப் போட்டிருவம். எந்தம்பி பசவ என்னூட்டுக்கு வருவானுவ. கொஞ்ச நேரம் நல்லாருக்கும். அப்பறம் பாத்தா அதப் போட்டு ஓடைக்க, இதப் போட்டு ஓடைக்கன்னு ஒரே ரகள பண்ணிருவானுங்க. போங்கடா நாய்வளேன்னு அடிச்சுத் தொரத்தீருவன். அழுதுக்கிட்டுத்தான் போவானுங்க. போவட்டுமே. அவுங்கூட்டுல கம்முனு இருப் பானுவ. போட்டு ஓடச்சா அவுங்கம்மா சூடு இழுத்திருவா. அதனால தூரத்துல நின்னு பாத்துச் சந்தோசப்பட்டுக்கலாம். வெச்சு வளத்தறதெல்லாம் சள்ள புடிச்ச வேல. அந்த வேல நமக்கு இல்லன்னு திருப்தியா இரு. சந்தோசன்னா என்னன்னு தெரியாத நாய்வ பெத்துப் பெத்துப் போட்டு வளத்துச் சீப்பட்டுக் கிட்டுக் கெடக்கட்டும். நாம அதயும் பாத்துச் சிரிக்கலாம்.'

'உங்களுக்கு எப்பவுமே வெளையாட்டுத்தான் மாமா' என்றாள்.

‘வெளையாட்டுத்தானே மருமவளே சந்தோசம். எதயும் வெளையாட்டா எடுத்துப் பாரு. உம் மனசுல கவலயே வராது. பல்லுமேல நாக்கப் போட்டு அவுங்க பேசறாங்க, இவங்க பேசறாங்கன்னு நெனைக்காத. அதுங்களப் பத்தி நாமனும் கேவலமாப் பேசிட்டாப் போவுது’ என்றார்.

அவர் தொண்டுப்பட்டியில் இருப்பதுமாதிரி இப்போதும் சந்தோசமாக இருந்தது பொன்னாவுக்கு. இரண்டு வருசமாகத் தேர்த் திருவிழாவுக்குப் போகவில்லை. இந்த வருசம் அண்ணன் விடமாட்டான். அண்ணனுக்குப் பிடித்த கூட்டுச்சாறும் கார வடையும் கொண்டு வந்திருந்தாள். கூடையை இறக்கி வைத்ததும் முத்து சொன்னான்.

‘பொன்னா நாங்க சாப்பாட்டுக்கறம். நீ ஊட்டுக்குப் போ. மாப்ளகிட்ட எல்லாம் பேசிட்டன். காத்தால உன்னய ஊருக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போவ மாப்ள சரின்னு சொல்லீட்டாரு’ என்றான்.

அண்ணன் சொன்னாலும் காளியின் வாயால் கேட்டால் தான் அவளுக்கு நம்பிக்கை வரும். மலையேறும் நாள் திருச்செங்கோடு போக அவன் ஒத்துக்கொண்டிருப்பானா? அவள் சந்தோசத்தோடு ‘நெசமாவா?’ என்று கேட்க நினைத்தாள். அது காளிக்கு எப்படியிருக்குமோ என்று அடக்கிக்கொண்டாள். ‘அதுல உனக்கு அத்தன ஆசயா?’ என்று கேட்டுவிடுவான். அண்ணன் இருக்கும்போது எதுவும் சொல்லாவிட்டாலும் அப்புறம் சொல்வான். அவள் மௌனம் கண்டு முத்து சொன்னான்.

‘மாப்ள... நீயே சொல்லு மாப்ள... நீ சொன்னாத்தான் பிள்ள நம்பும். எம் பேச்செல்லாம் இப்ப எங்க செல்லு படியாவுது?’

‘செல்லுபடியாவற எடத்துல ஆவும்’ என்று சிரித்த காளி, ‘பொன்னா காத்தாலக்கி நீ உங்கண்ணங்கூடவே போயிரு. நான் சாமி மலைக்குப் போறன்னிக்கு வர்றன். பாத்துக்கலாம்’ என்றான்.

அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கக்கூடாது என்று உடனே வெளியேறிய பொன்னாவின் மனதில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் ஓடின. ‘பாத்துக்கலாம்’ என்று அவன் சொன்ன தற்கு அர்த்தம் என்னவாக இருக்கக்கூடும்? ‘எல்லாம் பேசிட்டன்’ என்று அண்ணன் சொன்னதும் ‘பாத்துக்கலாம்’ என்று காளி சொன்னதும் ஒன்றுதானா?

‘இதுல யோசிக்க என்ன இருக்குது. சாமி காரியம். உனக்கு யாரு சாமியாத் தெரியறாங்களோ அவுங்களோட இருக்கப் போற. சாமியே உனக்கு எல்லாம் காட்டும். நம்மூர்ல வெள்ளப் பிள்ளப் பாட்டி இருக்கறா பாரு. அவுங்கம்மாவுக்கு அவ எப்பிடிப் பொறந்தா தெரியுமா? பதினாலாந் திருநா தந்த சாமி பிள்ள அவ. பையன் வேணுன்னு ரண்டாந் தடவையும் அவுங்கம்மா அங்கதான் போனா. அப்பிட்யே பையன் பொறந்தது. எத்தனையோ வருசமா நடந்துக்கிட்டு வர்ற வழமதான் பொன்னா. நீ ஒன்னுக்கும் கவலப்படாத. சாமிய நெனச்சுக்க போதும்’ என்று அவள் மாமியார் கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன் சோறாக்கிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் விலாவாரியாகச் சொன்னாள்.

‘அய்யா செங்கோட்டையா... அம்மா பாவாத்தா... உங்களையே நம்பியிருக்கறன். எனக்கொரு நல்லவழி காமி’ என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

பொன்னா போனதும் மீண்டும் சொப்பை நிரப்பினான் காளி. சோற்றையும் வட்டிலில் போட்டுக் கொண்டான் காளி. அவனுக்கு எப்போதும் சோறு தின்று கொண்டே குடிப்பதுதான் பிடிக்கும். முத்து குடிக்கும் வேலையை முழுதாக முடித்துவிட்டு அப்புறம்தான் சோற்றுக்கு வருவான். சிலசமயம் சோறு அப்படியே கிடக்கும். விழுந்துவிடுவான். மத்தியானம்வரை பட்டியிலேயே அடைத்துப்போட்ட ஆட்டை வெளிவிட்டதும் கடலைக்கொடிப் போருக்கு ஓடி வப்பப்பென்று தின்னத் தொடங்குமே அதுபோலத்தான் அவன் செய்கை. அவன் வேகத்தைப் பார்த்துக் காளி சிரிப்பான். சொப்பைக் காலி செய்ததும் வாயைத் திறந்து 'ஆ' வென்று மூச்சு வாங்கிச் செருமிக்கொண்டான். தொண்டை கனன்று மூக்கிலேறியது. கைநிறையப் பக்கடாவை அள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டான்.

'மெதுவாத் தின்னு மச்சான். உனக்குக் குடுக்காதயா நான் தின்னரப் போறன்' என்று காளி சிரித்தான்.

'உனக்குத்தான் என்னயத் தெரியுமே. புதுசாவா பாக்கற?' எனச் சொல்லிவிட்டு முத்து 'ஏன்டா மாப்பள ... உனக்குக் கேட்டொடன பொண்ணக் குடுத்தமே. இப்ப ரண்டு வெருசமா எங்கூட்டுக்கு அனுப்பாத வெச்சிருந்தயே ... இது நாயமா சொல்லு' என்றான்.

'ரண்டு வருசமா என்னன்னு வந்து கேக்காத இருந்தியே அது மட்டும் நாயமா சொல்லு. இப்ப என்ன அக்கர அப்பிடியே பொத்துக்கிட்டு வந்திருச்சு உனக்கு?'

காளியும் உரிமையோடு பேசினான்.

‘தப்புத்தான் மாப்ள ... தப்புத்தான். ஒத்துக்கறன். பெரியவங்க எல்லாம் இருக்கறப்ப நாம குறுக்குச்சால் ஓட்டக்கூடாதுன்னு தான் உட்டுப் புடிச்சன் மாப்ள ...’ என்றான் முத்து.

‘என்ன பெரியவங்க மசத்தராங்க. பெத்த பிள்ளயக் கூட்டிக் குடுக்கத் திட்டம் போட்டுட்டு அதையும் வெக்க மில்லாத எங்கிட்ட வந்து சொல்றாங்க. பெரியவங்களாம் பெரியவங்க.’

காளியின் கோபத்தில் சொற்கள் ஓங்கின. நாய் அவ னெதிரில் ஓடி வந்து ‘வள்’ளென்று ஒருமுறை குரைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் தள்ளிப்போய்ப் படுத்துக்கொண்டது. அவன் கோபம் வெளிப்படக் காத்திருந்து முத்து சொன்னான்.

‘அப்படியெல்லாம் சொல்லாத மாப்ள. நீங்க ரண்டு பேரும் படற கஷ்டம் பொறுக்க முடியாத ஏதாச்சும் செய்யலாமேன்னு பாத்தது. இது ஒன்னும் புதுசில்ல மாப்ள. காலகாலமா வந்துக் கிட்டு இருக்கற வழமொறதான. நாமதான் ரண்டு மூனு வருசம் போயிப் பாத்தமே.’

‘நீ சொல்லு. உனக்குப் பிள்ள இல்லாத இருந்தா உம் பொண்டாட்டியக் கண்டவனோட அனுப்புவியா?’

‘மாப்ள ... கண்டவனோடன்னு சொல்லாதடா. ஆரு மூஞ்சி ஆருக்குத் தெரியது. எல்லா ஆம்பளையும் அன்னைக்கு ராத்திரி சாமீடா. சாமீன்னு நெனச்சுப் பாரு. உனக்குச் சந்தோசம் வரும். சாமியே வந்து நம்மளுக்குக் கொழந்தயக் குடுத்திருக்கு துன்னா அது எவ்வளவு பெரிய விஷயம். ஊருல நீ பலபேரு சொல்லிக் கேட்டதில்ல ... ‘இந்தப் பிள்ள சாமி குடுத்த பிள்ள’ யின்னு. அதெல்லாம் இப்பிடி வந்ததுதாம் மாப்ள ...’

‘நானும் நீயும் போனமே ... அப்ப நாம சாமியாடா. கொஞ்சம் பாக்கறதுக்கு லட்சணமாக் கெடச்சாப் போட்டுட்டு வரலாமின்னுதான எண்ணமிருந்தது. சாமின்னு நீ உன்னய நெனச்சிருக்கறயா.’

‘நாம நெனச்சிருக்கறது இல்லீடா. அதனால அந்தப் பொம்பளக்கிக் கொழந்த கெடச்சா அவுங்களுக்கு நாமதான் சாமி.’

‘ஆமாமா. ஒவ்வொருத்தன் மூஞ்சியிலும் சாமி கள பொங்கி வழியுது. எல்லாம் கைல புடிச்சிக்கிட்டு வீதிவீதியா அலயறானுங்க. ஏதோ அந்தக்காலம் மசக்காலம். அனுப்புனாங்க. இப்ப அனுப்பு வாங்களா? உம் பொண்டாட்டிய நீ அனுப்புவியாடா.’

‘பத்துப் பனண்டு வெருசமாக் கொழந்தன்னால எத்தன கேவலப்பட்டிருப்பீங்க... வெளிய வராம தொண்டுப்பட்டி காடுன்னு மொடங்கிக் கெடக்கறயே. இதுக்கு ஒரு முடிவு வரோனும். நாலு பேருக்கு முன்னால நாமளும் ஆருன்னு நிக்கோனும். அதுக்கு இதுதான் வழியின்னா அனுப்புவன்டா.’

‘நீ அனுப்புவு. நான் ஒத்துக்கமாட்டன்டா. உனக்குன்னு வந்தா நிய்யும் அனுப்ப மாட்ட. இப்பப் பேச்சுக்குச் சொலற. அந்தக் காலத்துல பையன் பொடுசா இருக்கறப்பவே பெரிய பிள்ளயக் கட்டி வெச்சிருவாங்க. பையனோட அப்பந்தான் அந்தப் பிள்ளைக்குப் புருசனாட்டம் இருப்பான். பையன் பேருக்குப் புருசன். இன்னைக்கி இது ஒத்துவருமா. அதுமாதிரி தான்டா.’

‘அப்பிடியில்லீடா. தெரிஞ்சும் தெரியாம போற பொம்பள னைங்க எத்தனையோ பேரு. இது அப்பிடியில்லீடா. சாமி பண்டிகையில் சாமியே குடுக்கற வரம். நீ பழைய மாதிரி ஆவோனும். எந்தங்கச்சி சிரிச்சிக்கிட்டு வாழோனும். அதுக்குத் தான் மாப்ள...’

‘நீ அந்தக்காலத்து ஆளாட்டமே பேசறீடா. ஒரு பொம்பள சாதிக்குள்ள எத்தன பேருகிட்டப் போனாலும் தப்பில்ல. பொழங்கற சாதிக்காரனோட போனாக்கூடப் பொறுத்துக்குவாங்க. தீண்டாச் சாதியோட போனா அவ்வளவுதான். ஊர உட்டே ஏன் சாதிய உட்டே தள்ளி வெச்சிருவாங்க. இன்னைக்கு அப்பிடியா? சாதிக்குள்ளயே ஒருத்தனோடதான் இருக்கோனுங்கறம். அப்பறம் எப்படி? வீதியில சுத்தறதுல பாதிக்குமேல திரியறது தீண்டாச்சாதித் தண்டுவப் பசங்கதான். அதுக்கப்பறம் என்னால பொன்னாளத் தொடவே முடியாது. கொழந்த பொறந்தாலும் தொட்டுத் தூக்க முடியாது போ. எதுக்கு இதெல்லாம். நான் இந்தத் தொண்டுப்பட்டியிலயே கெடந்துட்டுப் போறன். எனக்கு வேண்டாம். அப்பிடி ஒரு கொழந்த எனக்கு வேண்டாம். அதுமில்லாத அப்பறம் எல்லாரும் ‘வறடன்’னு என்னயப் பாத்துச் சிரிப்பீங்க. வேண்டாம் உடு...’

‘அரசல் புரசலாப் போற பொம்பள எந்தச் சாதிக்காரனோட போறான்னு சொல்லறது? எதும் வெளிய தெரிஞ்சாத் தான் தப்பு மாப்ள. தெரியாத வெரைக்கும் எதும் தப்பில்ல. செரி மாப்ள. உனக்கு வேண்டாம்னா வேண்டாம். அதுக்காவ நோம்பிக்கு வராத இருக்காத.’

‘வர்றன். ஆனா எம் பொண்டாட்டிய எங்கயும் அனுப்ப மாட்டன்... தெரிஞ்சுக்க.’

காளியின் பிடிவாதத்தை மாற்ற முடியாது என்று தெரிந்தது. ஆனால் இதை இப்படியே விட்டுவிடவும் முடியாது. வேறெந்த வகையிலாவது இந்த வருசம் இம்முயற்சியைச் செய்து பார்த்து விட வேண்டும் என்று முத்து மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டான். அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பதைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். வேறு ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு நடுச்சாமத்திற்கு மேல் தூங்கினார்கள். எனினும் முத்து கரிக்குருவிச் சத்தம் கேட்டு எழுந்துவிட்டான். காளியைத் தட்டி எழுப்பிச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

‘ஒன்னயும் யோசிக்காத. மலையேற்ற அன்னிக்கு வந்திரு. இதுவெரைக்கும் இல்லாத மாதிரி ஏற்பாடு பண்ணி வெச்சிர்றன். கொண்டாடர்லாம் வா.’

காளி தொண்டுப்பட்டிக் கடவு வரைக்கும் வந்து அனுப்பினான். முத்து யோசித்தபடி வளவுக்குள் போனான். தான் செய்வது சரியா தவறா என்று அவனால் முடிவு செய்ய இயலவில்லை. நல்லது நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்கிற காரியம். அது சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

‘மாப்ள எல்லாத்துக்கும் செரின்னுட்டாரு பொன்னா. சாமி காரியம்னு எடுத்துச் சொல்லி ஒத்துக்க வெச்சிட்டன். அவருக்கு உம்மேல அத்தன பிரியம் போ’ என்று சொல்லிப் பொன்னாவை அழைத்துக்கொண்டு விடியக் கருக்கலிலேயே ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான் முத்து.

இராத்திரியும் சரி, காலையிலும் சரி காளியும் பொன்னாவும் தனியாகப் பேசிக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் அமையவில்லை என்பது அவன் மனதிலிருந்தது. அப்படியான சந்தர்ப்பத்தை இனியும் உருவாக்கக் கூடாது என்று நினைத்துக்கொண்டான். பொன்னா மனதில் ‘சாமி காரியம்’ என்பது மட்டும் இருந்தால் போதும். காளியை எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்ளலாம். நாளைக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்துவிட்டால் அப்புறம் தெரிந்தால்கூடப் பெரிய பிரச்சினை இருக்காது. குழந்தை சுகம் கிடைத்து விட்டால், சொப்புவாய் திறந்து ‘அப்பா’ என்றழைத்து மடியேறும் குழந்தைக்குமுன் எதுவும் தப்பில்லை என்று தோன்றிவிடும்.